

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΡΜΟΝΙΑ

..... τεύχος 7

V ~ 1993

Με τους ίδιους στόχους

Με το κείμενο ετούτο θέλω να πληροφορήσω τους αναγνώστες της Κοινωνικής Αρμονίας ότι η Ομάδα Αναρχοκομμουνιστών-Κοινοτιστών Νέας Σμύρνης δεν υφίσταται πλέον. Αποχώρησα από την ομάδα στα τέλη Αυγούστου του 92, περιμένοντας πλέον—ματαιώς όμως, όπως απεδείχθη—το επόμενο τεύχος της Κ.Α., το οποίο θα φιλοξενούσε το κείμενο με το οποίο θα εξέθετα τους λόγους της αποχώρησής μου. Η υπομονή μου εξαντλήθηκε στα τέλη Μαρτίου και στις αρχές Απριλίου ειδοποίησα την Ομάδα ότι προτίθεμαι να κοινοποιήσω, με ένα κείμενο, τους λόγους της αποχώρησής μου μέσω του βιβ/λείου Ε. Τύπος, και ότι καλό θα ήταν το κείμενό μου να συνοδεύεται από την απάντηση της Ομάδας ή των μελών της ξεχωριστά. Έτσι έγινε, και ο κάθε ενδιαφερόμενος μπορεί να προμηθευτεί τα κείμενα αυτά από το προαναφερθέν βιβ/λείο. Θα σταλούν επίσης σε όλους εκείνους με τους οποίους αλληλογραφούσε η Ομάδα. Αυτό που είναι σημαντικό να ειπωθεί εδώ είναι, ότι τα κείμενα των μελών της Ομάδας γνωστοποιούσαν την διάλυσή της.

Όπως προ πολλού είχαμε συμφωνήσει, το αρχείο, η θυρίδα και η γραφομηχανή της Ομάδας πέρασαν στα δικά μου χέρια. Και στο βαθμό που η Ομάδα δεν εξέδωσε κανένα τεύχος της Κ.Α. μετά την αποχώρησή μου, να 'μαι λοιπόν εδώ, να συνεχίζω μόνος τις προσπάθειες για την δημιουργία ενός αναρχοκομμουνιστικού-κοινοτιστικού κινήματος, το οποίο μόνο αυτό μπορεί να δώσει στην επόμενη επανάσταση την μορφή και το περιεχόμενο που εμείς θέλουμε και επιζητούμε. Το "μόνος" είναι βεβαίως υπερβολή αφού γνωρίζω ότι κάποιοι σύντροφοι θα σταθούν δίπλα μου και θα με υπο-στηρίξουν παντοιοτρόπως σ' ετούτο το νέο μου εγχείρημα. Τους ευχαριστώ εκ των προτέρων.

Δεν χρειάζεται βεβαίως να πω ότι έχω κάθε διάθεση να συνεργαστώ με οποιονδήποτε με πείσει ότι ο αναρχισμός δεν αποτελεί γι' αυτόν μιά ευχάριστη μετεφηβική περιπέτεια λίγο πριν την επαγγελματική αποκατάσταση.

Εκτός από ποιήματα, η Κ.Α. θα φιλοξενεί και στίχους τραγουδιών. Κι αυτό, όχι γιατί θεωρώ κατ' ανάγκην επαναστάτες αυτούς που έγραψαν ή/και τραγούδησαν αυτούς τους στίχους, ούτε για να σας ωθήσω στην αγορά αυτών των δίσκων. Θεωρώ αυτούς τους στίχους ως "εκλάμψεις" των ανθρώπων εκείνων που η επαρκής γνώση τους για συγκεκριμένα κοινωνικά συμβάντα και καταστάσεις τους μετέτρεπε (προς στιγμήν έστω) όχι απλώς σε άτομα με άποψη αλλά και σε εκφραστές ενός συλλογικού πνεύματος και συνείδησης της εποχής τους.

Δεν γνωρίζω αν θα καταφέρω να εκδίδω την Κοινωνική Αρμονία σε τετραμηνιαία βάση, αλλά θα κάνω ό,τι μπορώ γι' αυτό.

Στο παρόν τεύχος αναδημοσιεύω κάποια κείμενα που στην πλειοψηφία τους είχαν δημοσιευτεί σε διάφορα περιοδικά και εφημερίδες του "χώρου" στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του 1970, και που απαντούν—με τον τρόπο τους—και σε σημερινά προβλήματα. Δικό μας έργο, σήμερα, είναι να εμβαθύνουμε περισσότερο σ' αυτές τις αναλύσεις ώστε να απαντήσουμε καλύτερα στα συγκεκριμένα προβλήματα. Αν κάπου διαφωνώ με αυτά τα κείμενα, είναι στην "εργατίτιδα" που διέπει μερικά από αυτά και στην συνακόλουθη αποστολή που αναθέτουν στην εργατική τάξη: να κάνει την κοινωνική επανάσταση.

Τα δικά μου κείμενα θα τα υπογράψω με τα αρχικά "Σ.Κ.". Αν και όταν δημοσιεύονται κείμενα με διαφορετική υπογραφή, τα κείμενα αυτά δεν θα απηχούν κατ' ανάγκην και τις δικές μου απόψεις. Το πιθανότερο είναι βεβαίως να διατυπώνω γραπτώς τις διαφωνίες μου.

Το Σαράγεβο δείχνει τον δρόμο

Σε καταστάσεις και γεγονότα σαν αυτά που συμβαίνουν στα εδάφη της πρώην Γιουγκοσλαβίας, δεν έχει και πολύ νόημα το να εκφράζει κανείς τα αντιπολεμικά του αισθήματα, να απαιτεί τον τερματισμό των "εχθροπραξιών" (μιά λέξη που αποσκοπεί να κρύψει τους χιλιάδες βιασμούς, τα δεκάδες χιλιάδες θύματα του άμαχου πληθυσμού και το αναγκαστικό εκρίζωμα εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων από το μέρος όπου γεννήθηκαν και ζούσαν), καθώς επίσης και το δικαίωμά του να ζήσει ειρηνικά.

Στην πραγματικότητα, τέτοιου είδους αιτήματα παρέχουν το δικαίωμα στις εμπόλεμες κρατικές κλίκες να δικαιολογούν τα εγκλήματά τους ισχυριζόμενοι ότι "πολεμούν ακριβώς για να δημιουργηθούν οι κατάλληλες εκείνες συνθήκες που θα επιτρέπουν μιά διαρκή και μη επισφαλή ειρήνη". Τέτοιου είδους αιτήματα οδηγούν σ' έναν φαύλο κύκλο σκέψης και πρακτικής, από τον οποίο οι μόνες κερδισμένες θα είναι οι εμπόλεμες κρατικές κλίκες, οι οποίες (θα) συνεχίζουν τον απάνθρωπο πόλεμο με στόχο μιά απάνθρωπη ειρήνη. Απάνθρωπη η ειρήνη, θα αναρωτηθείτε. Ναι, απάνθρωπη (θα) είναι η ειρήνη και κάθε ειρήνη που προκύπτει από τον τερματισμό των "εχθροπραξιών" των κρατικών κλικών. Αν φθάσαμε στο σημείο να θεωρούμε ως ειρήνη αυτό που εκφράζει και εκφράζεται από μιά κατάσταση στην οποία ο σέρβος, ο κροάτης και ο μουσουλμάνος (θα) ζουν πλέον χωριστά, ο καθένας κλεισμένος στο δικό του γεωγραφικό κουτάκι και με το δάχτυλο στην σκανδάλη ώστε να διευρύνει στην πρώτη ευκαιρία τον χώρο αυτού του κουτιού, τότε πρέπει πλέον να διερωτηθούμε στα σοβαρά μήπως εκτός από την διαστρέβλωση του νοήματος της ειρήνης είναι στρεβλός και ο τρόπος που σκεπτόμαστε (αν και δικαιολογημένα ορισμένοι θα πουν ότι το πρώτο είναι απόρροια του δεύτερου). Μιά τέτοια ειρήνη μπορούμε δικαίως να την θεωρήσουμε ως ένα διάλειμμα του πολέμου των κρατικών κλικών.

"Όταν γύρισα την πρώτη μου ταινία, το "Θυμάσαι την Ντόλλυ Μπελλ;".... συνειδητοποίησα για πρώτη φορά ότι η ιδέα της πατρίδας μέσα μου και του πατριωτισμού δεν αναφέρονταν σε κάποιο έθνος αλλά στον κήπο μου. Πως η πατρίδα ήταν αυτός ο κήπος, το σπίτι, οι γονείς, οι φίλοι και οι συμμαθητές.... Την εποχή εκείνη αλλά και σήμερα ακόμη σκέφτομαι πως η πατρίδα δεν είναι ο κομμουνισμός, ούτε το κράτος, αλλά το άρωμα της ακακίας έξω από το παράθυρο, όπου η μάνα μου άπλωνε τα ρούχα.... Με συγκινεί η πρωινή ομίχλη της Βοσνίας, η επιμονή κι η δύναμη της πολυεθνικής της κουλτούρας, που ύψωσε το κεφάλι της σε τόσες στρατιές μέσα στο πέρασμα των αιώνων...." Εμίλ Κοστουρίτσα

Όποιος θέλει πραγματικά μιά ανθρώπινη ειρήνη στα εδάφη της πρώην Γιουγκοσλαβίας, θα πρέπει να υποστηρίξει τους εξεγερμένους (ναι, τέτοιοι είναι) που υπερασπίζονται με νύχια και με δόντια το Σαράγεβο, όλους αυτούς τους συναδελφωμένους σέρβους-κροάτες-μουσουλμάνους, που μάχονται ενάντια στους σέρβους, τους κροάτες και τους μουσουλμάνους, τους μισθοφόρους των κρατικών κλικών.

Την λύση του "γιουγκοσλαβικού προβλήματος" την υπέδειξαν πολύ καλά και καθαρά εκείνοι οι 150.000 κροάτες (και όχι μόνο) που εκριζώθηκαν από τα χωριά τους με την βία και που αναγκάστηκαν να καταφύγουν στα σύνορα της Κροατίας με την Βοσνία. Αυτοί οι άνθρωποι συνεννοήθηκαν και αποφάσισαν να αψηφήσουν κάθε απειλή και να πάνε όλοι μαζί και πεζή πίσω στα χωριά τους, στη Βοσνία, αποφασισμένοι και πεπεισμένοι ότι κάθε αγώνας για να ξαναζήσουν "όπως και πριν" άξιζε κάθε θυσία. Όταν έφθασαν στα σύνορα της Κροατίας με την Βοσνία, και επιχείρησαν να εισέλθουν στο έδαφος της Βοσνίας, άκουσαν έκπληκτοι από τον διοικητή των στρατευμάτων που είχαν παραταχθεί κατά μήκος των συνόρων ότι "ο πρώτος που θα επιχειρήσει να περάσει τα σύνορα, θα πυροβοληθεί". Οι ελάχιστοι που το επιχείρησαν σκοτώθηκαν επί τόπου από τους κροάτες στρατιώτες, ενώ οι υπόλοιποι βάδισαν πάλι με σκυμμένο το κεφάλι προς τα ενδότερα της Κροατίας. Όπως βλέπουμε, οι κροάτες δεν πολεμούν μόνο ενάντια στους σέρβους και τους μουσουλμάνους αλλά και ενάντια στους συμπατριώτες τους που έχουν διαφορετική άποψη. Το ίδιο ισχύει και για τους σέρβους και τους μουσουλμάνους.

"Είναι λάθος ότι Σέρβοι, Κροάτες και μουσουλμάνοι πολεμούν ο ένας τον άλλον στο Σαράγεβο. Λάθος ότι είναι ένας εμφύλιος πόλεμος. Λάθος ότι πρόκειται για πόλεμο θρησκευτικού χαρακτήρα. Η αλήθεια είναι ότι οι κάτοικοι του Σαράγεβο είναι ενωμένοι απέναντι σε όλους εκείνους που προσπαθούν να καταστρέψουν έναν πολιτισμό και να θέσουν το Έθνος υπεράνω του Ανθρώπου." Ζλάτκο Ντιζντάρεβιτς, εκδότης της καθημερινής εφημερίδας του Σαράγεβο "Οσλομποντζένιε".

Σ. Κ.

Ολική Άρνηση

Η άρνησή μου να υπηρετήσω την υποχρεωτική στρατιωτική θητεία δεν οφείλεται σε αιτίες μυστικιστικές ή συμπλεγματικές, δηλαδή σε μιά θρησκευτική πίστη ή στο μίσος για τα όπλα. Αντιθέτως η άρνησή μου πηγάζει από την άμεση αντίληψη που έχει ο καθένας που συλλογίζεται έστω και για λίγο αναφορικά με την λειτουργία του στρατού σ' όλα τα κράτη, την σημασία που του δίδει η εξουσία και τ' αφεντικά, και τον τρόπο που αυτά τον χρησιμοποιούν τόσο τον καιρό της ειρήνης όσο και τον καιρό του πολέμου.

Κοντολογίς, λοιπόν, μπορούμε σίγουρα να ισχυριστούμε ότι η δεδηλωμένη λειτουργία του στρατού είναι να προστατεύει τα τεχνητά σύνορα που έφτιαξαν οι διάφορες (σ.τ.μ.: ιταλικές) κυβερνήσεις στο έδαφος της χώρας μας.

Όμως αυτή η λειτουργία γίνεται τις περισσότερες φορές αποκλειστικά μιά δικαιο-λογία για την επιβίωση του ίδιου του Στρατού. Στην πραγματικότητα ο ρόλος του ήταν πάντοτε να εισβάλλει και να καταπιέζει έναν λαό, κοντινό ή μακρινό, και να τον υποτάσσει στην βούληση ενός Κράτους πιο ισχυρού. Όλοι οι πόλεμοι έγιναν γι' αυτόν το λόγο, και μετά από κάθε πόλεμο, και αφού εξοντώνονταν κτηνωδώς εκατοντάδες, χιλιάδες, εκατομμύρια άνθρωποι, οι λαοί που συμμετείχαν στις σφαγές δεν έπαιρναν ως ανταμοιβή τίποτα άλλο από πένθος, δυστυχία και πείνα. Ενώ τ' αφεντικά, οι υπουργοί κι οι στρατηγοί μπορούσαν να συνεχίζουν να ενισχύουν τα προνόμιά τους επιβάλλοντάς τα σ' όλους τους εργαζόμενους.

Ο Στρατός (όπως και όλες οι αστυνομικές κατασταλτικές δυνάμεις) αναπτύσσει μιά άλλη λειτουργία. Τον καιρό της περιβόητης ειρήνης καταστέλλει κάθε εκδήλωση απειθαρχίας, διαμαρτυρίας των νέων, των φοιτητών και των εργαζομένων, που απαιτούν πάντα, με διαρκώς μεγαλύτερη επιμονή και δύναμη, ελευθερία και δικαιοσύνη. Δεν είναι σπάνιες οι περιπτώσεις (στην παρελθούσα και νεότερη ιστορία), που ο στρατός πυροβολεί απεργούς εργάτες, η αστυνομία και οι καραμπινιέροι χτυπάνε και σκοτώνουν αδιακρίτως στην διάρκεια εργατικών και επαναστατικών εκδηλώσεων, καθώς και στην διάρκεια λαϊκών διαμαρτυριών. Να γιατί η Εξουσία, τ' αφεντικά, έχουν σε μεγάλη υπόληψη τις Ένοπλες Δυνάμεις, τους αποδίδουν τεράστια σημασία, τόσο ώστε, ειδικά αυτές, αποτελούν έναν από τους πιο "πολυαγαπημένους" θεσμούς όλων των πολιτικών κομμάτων.

(....) Αυτή η επιλογή μου ν' αρνηθώ την στρατιωτική θητεία, επιλογή και τόσων άλλων συντρόφων που προηγήθηκαν από εμένα ή που θα ακολουθήσουν, είναι η σαφής εκδήλωση του φυσικού μίσους που αισθανόμαστε όλοι οι νέοι ενάντια σε κάθε μορφή αυταρχικής επιβολής. Είναι ένα παράδειγμα σωστής εξέγερσης, την οποία ο καθένας θα έπρεπε ν' αφήσει να εκραγεί, όπου κι αν βρίσκεται και για όποια αδικία.

Φυσικά η άρνησή μας αυτή θα μας φέρει αντιμέτωπους με την κρατική καταστολή, η οποία δεν ανέχεται να μην υπακούει κάποιος στις διαταγές—κι όχι μόνο στις διαταγές του στρατοπέδου, αλλά και του σχολείου και του κάθε τόπου εργασίας.

Πάντως δεν είναι σωστό να επιβάλλεται σε κάποιον, στο όνομα αυτού ή του άλλου ιδανικού, να αντιμετωπίσει την αυστηρότητα του Νόμου του Κράτους. Αντιθέτως ο καθένας θα πρέπει να αποφασίζει και να επιλέγει ελεύθερα να δηλώνει—όταν μπορεί και θέλει—την αντίθεσή του σ' αυτό το αποξενωτικό, απάνθρωπο και ψεύτικο σύστημα.

Όμως αν ο καθένας από εσάς βρει συντρόφους που θα θελήσουν να παλαίψουν μαζί του, τότε θα υπάρξει μιά πιο δυνατή σύμπνοια, η οποία θα επιτρέπει να δίδεται στις καθημερινές πράξεις ένας τόνος ανώτερος, ένα μεγαλύτερο σθένος που θα είναι ταυτόχρονα καταστρεπτικό, δημιουργικό κι ελεύθερο. Το σημαντικό είναι να μην ξεχνάμε ποτέ τον στόχο μας: την χειραφέτηση όλων των αντρών και γυναικών από την σκλαβιά που τους έχει επιβάλει η όποιας μορφής και απόχρωσης Εξουσία. Γι' αυτό δεν πρέπει να ελπίζουμε ότι ένας νέος νόμος ή μιά νέα κυβέρνηση μπορούν να μας χειραφετήσουν, αφού γνωρίζουμε ότι το πραγματικό πρόσωπο της εξουσίας είναι κατασταλτικό και αιματηρό.

Πράγματι, δεν είναι μόνο η Ισπανία (σ.τ.μ.: επί Φράνκο) που σκοτώνει και καταδικάζει όσους αντιστέκονται. Είναι όλα τα κράτη που αυτοχαρακτηρίζονται Δημοκρατικά ή Σοσιαλιστικά. Ο σκοπός μας λοιπόν δεν είναι να εκδημοκρατίσουμε τον Στρατό, ούτε να επιλέξουμε μιά κυβέρνηση διαφορετικής απόχρωσης, ούτε ένα νέο σύστημα εκμετάλλευσης, ούτε έναν νέο τρόπο να εμποδίσουμε τους εργαζόμενους να σκέπτονται. Δεν μπορώ να δεχτώ καμιά πολιτική υπηρεσία αντί της στρατιωτικής, γιατί το πρόβλημα δεν είναι να φορέσει κανείς μιά στολή, να περάσει έναν χρόνο και να κάνει στρατιωτικές παρελάσεις, ανιαρές πορείες, να τρώει ένα σιχαμερό συσσίτιο και γενικά να υπόκειται σε μιά παράλογη πειθαρχία.

Εκτός από την κατάργηση όλων αυτών, ο δικός μου στόχος κι ο στόχος όλων των επαναστατών αντιεξουσιαστών είναι η καταστροφή κάθε στρατού, κάθε Εξουσίας, κάθε εγκλημα-

τικού θεσμού.

(....) Ακριβώς επειδή είμαι αναρχικός, αρνούμαι να υπηρετήσω στον Στρατό και, αφού αγαπώ την ελευθερία, δεν θέλω να είμαι θύμα της καταστολής και δεν αναγνωρίζω σε κανένα δικαστήριο το δικαίωμα να με κρίνει, και δεν θα αφήσω ποτέ να με κλείσουν σε μιά από αυτές τις καταραμένες φυλακές που χρησιμεύουν για να εκφοβίζουν τον άνθρωπο και να τον κάνουν να σκύβει το κεφάλι μπροστά σ' έναν άξεστο δεσμοφύλακα, σ' έναν μπάτσο, σ' έναν δικαστή. Γι' αυτό, θα συνεχίσω να δρω, όπου κιόπως θα μπορώ, για την ιδέα του αναρχισμού. Κι αυτό, όχι από τον φόβο της καταστολής αλλά για να συνεχίσω τον αγώνα για την ελευθερία, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι, παντού στην Ιταλία και στο εξωτερικό, η εξουσία δεν κάνει ανακωχή κι ούτε ξεχνά αυτόν που επαναστατεί. Το χρέος των αναρχικών είναι να πολεμήσουν το Κράτος κι όχι να παραδοθούν μ' εμπιστοσύνη στα χέρια του, και η επιθυμία των ανθρώπων είναι να χειραφετηθούν πλήρως κι όχι να δώσουν τα χέρια τους στις χειροπέδες της αστυνομίας.

Για τους ίδιους με τους δικούς μου λόγους, μερικοί νέοι είναι στη φυλακή επειδή αντελήφθησαν την υποκρισία του νέου Νόμου σχετικά με τους "αντιρρησίες συνείδησης", ο οποίος παρέχει την δυνατότητα σ' όποιον δεν θέλει να φέρει όπλο, να περάσει ένα χρονικό διάστημα —μεγαλύτερο εκείνου της θητείας— σε μιά βοηθητική υπηρεσία. Στην πραγματικότητα, μ' αυτόν τον Νόμο, το Κράτος, από την μιά αποφεύγει την διάβρωση του στρατού από τους νεαρούς αντιμιλιταριστές, και από την άλλη τους υποχρεώνει να σπαταλήσουν ένα διάστημα της ζωής τους στην υπηρεσία της εξουσίας ακόμη και δίχως στολή.

Οι νέοι αυτοί αυτοχαρακτηρίζονται "αντιρρησίες συνείδησης" γιατί θέλησαν να φωνάξουν κατάμουτρα σ' εκείνους τους εγκληματίες που θέλησαν να τους υποδουλώσουν: Όχι κύριοι. Τους εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας, αλλά κυρίως αναλαμβάνουμε να συνεχίσουμε τον αγώνα που αυτοί άρχισαν ενάντια στον βάρβαρο εχθρό μας: ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ.

Τέλος απευθύνομαι ιδιαίτερα στους νέους, που είναι πάντα αυτή η ασυγκράτητη δύναμη που ωθεί την ανθρωπότητα σε πιο νέες και όμορφες κατακτήσεις χάρις σε μιά βαθύτερη γνώση της ζωής και της φύσης, να αρνηθούν ν' ακολουθήσουν τους παντοειδείς πολιτικάντηδες, να καταστρέψουν την απαρχαιομένη μορφή των περιβόητων αντιπροσώπων του θεού και του λαού, να εγκαταλείψουν κάθε προκατάληψη και θρησκευτικό, πολιτικό, και κοινωνικό δόγμα, και να συμπαραταχθούν με τους εργαζόμενους—άντρες και γυναίκες—, οι οποίοι ειλικρινά κι ακούραστα παλεύουν για την δικαιοσύνη, την ελευθερία και την ισοότητα.

Με δύναμη και θέληση ενάντια σ' όλους τους Στρατούς, σ' όλα τα Κράτη, για την πλήρη κοινωνική χειραφέτηση.

ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ !

(Πηγή: Το Ιταλικό περιοδικό RIVISTA ANARCHICA, Νοέμβριος 1975. Πρωτοδημοσιεύτηκε στα ελληνικά, στο περιοδικό ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ.) (Δική μου η έμφαση στην τρίτη σελίδα. Σ.Κ.)

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Το καπιταλιστικό σύστημα χωρίζεται σε έθνη, κράτη, στρατιωτικούς σχηματισμούς και συμμαχίες. Όλα αυτά εν γένει υπάρχουν για να υποστηρίξουν και να υπερασπίζονται τους δικούς τους τοπικούς τομείς του καπιταλισμού ενάντια στα συμφέροντα των ανταγωνιστικών τομέων. Όσο περισσότερο κορεσμένες καθίστανται οι αγορές και εξαντλούνται οι πρώτες ύλες, τόσο περισσότερο οι ανταγωνιστικοί τομείς του καπιταλισμού πρέπει να αναζητήσουν νέες διεξόδους για τα εμπορεύματα που παράγουν, νέες πηγές πρώτων υλών, και αναπόφευκτα νέους εμπορικούς δρόμους για να εκμεταλλευτούν. Στην πορεία λοιπόν ανακαλύπτουν ότι οι ανταγωνιστές τους έχουν τον ίδιο αντικειμενικό σκοπό ή ότι η τοπική κυρίαρχη τάξη δεν προτίθεται να συναινέσει στην καθυπόταξή της. Απ' αυτήν την κατάσταση η έκρηξη ενός εμπορικού πολέμου είναι πιθανή, καθώς τα έθνη—κράτη, οι στρατιωτικοί σχηματισμοί ή οι συμμαχίες σπεύδουν να υπερασπίσουν τα συμφέροντά τους. Οι εμπορικοί πόλεμοι έχουν την τάση να αναφλέγονται σε πραγματικούς πολέμους, καθώς τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι καπιταλιστές γίνονται πολύ σοβαρά και δεν υπερβαίνονται με διαπραγματεύσεις. Έτσι, πόλεμοι ξεσπούν για τα καπιταλιστικά συμφέροντα, για ν' αρπαχτούν νέες αγορές, πηγές πρώτων υλών, ή για να υπερασπιστούν ή να καταληφθούν εμπορικοί δρόμοι. Αναμφίβολα, δεν είναι τ' αφεντικά που σκοτώνονται σ' αυτές τις συμπλοκές αλ-

λά,οι εργάτες,οι οποίοι έχουν εξαπατηθεί από λόγια όπως "το εθνικό συμφέρον",ο "πατριωτισμός",η άμυνα "της γης των πατέρων" κ.λ.π. Αλλά τα πραγματικά ταξικά συμφέροντα των εργατών δεν βρίσκονται στο να στηρίζουν τις προσπάθειες μιάς κυρίαρχης τάξης να υπερνικήσει τους ανταγωνιστές της,αλλά στην επιτυχία της κοινωνικής επανάστασης να καταστρέψει τις κοινωνικές τάξεις,την πηγή του πολέμου.Οι επαναστάτες σοσιαλιστές δεν υποστηρίζουν τους πολέμους των καπιταλιστών,αλλά προτρέπουν σε ταξική ενότητα των εργατών όλου του κόσμου ενάντια στον κοινό εχθρό,την κυρίαρχη τάξη του κόσμου. Αντί για ενδοϊμπεριαλιστικό πόλεμο,εμείς προτρέπουμε σε πόλεμο ταξικό και κοινωνική επανάσταση,αλληλεγγύη των εργατών όλου του κόσμου και ανατροπή των ενόπλων δυνάμεων. Επομένως προτρέπουμε τους κατώτερους βαθμοφόρους και τους απλούς στρατιώτες να δουν την ταυτότητα των συμφερόντων τους με την εργατική τάξη,ενάντια στους υψηλόβαθμους βαθμοφόρους,που αποτελούν μέρος της κυρίαρχης τάξης,και να σχηματίσουν εν τέλει στρατιωτικά συμβούλια,τα οποία να δρουν μαζί με τα εργατικά συμβούλια.Γι' αυτόν τον στόχο,έχουμε προετοιμαστεί να εργαστούμε με τους στρατιώτες για αμιγή εργατικά σωματεία και για τα πολιτικά δικαιώματα.

SOLIDARITY

(Το κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε στα ελληνικά,στην εφημερίδα Δικαιοπόλις,το 1981.)

“

"(....) Εμείς όμως παραμένουμε στο πόστο μας.Κάνουμε έκκληση στους εργάτες όλου του κόσμου να επιτεθούν ενάντια στους άμεσους εχθρούς τους,όποιοι κι αν είναι οι ηγέτες τους—ο γερμανός αυτοκράτορας ή ο τούρκος σουλτάνος,ο ρώσος τσάρος ή ο πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας.Ξέρουμε ότι στο θέμα της διαστρέβλωσης της θέλησης και της συνείδησης των εργατών,τόσο η δημοκρατία όσο κι ο δεσποτισμός δρουν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.Δεν κάνουμε καμιά διάκριση ανάμεσα σε αποδεκτούς και μη αποδεκτούς πολέμους. Για εμάς υπάρχει μονάχα ένας πόλεμος,ο κοινωνικός πόλεμος ενάντια στον καπιταλισμό και τους υπερασπιστές του.Κι εξακολουθούμε να προβάλλουμε τα παλιά μας συνθήματα,που τα αρνήθηκαν πολλοί επαναστάτες για χάρη του αισχρότατου εθνικισμού:

-ΚΑΤΩ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ :

-ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ :

-ΖΗΤΩ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ :

Ομάδα Αναρχοκομμουνιστών Γενεύης—Αύγουστος 1916

(Απόσπασμα από ένα κείμενο της ομάδας αυτής ενάντια στους αναρχικούς—πρώην συντρόφους,όπως τους αποκάλεσαν τότε—Π.Κροπότκιν,Ζ.Γκραβ,Κ.Κορνελίσσεν,Π.Ρεκλύ,Κ.Μαλάτο και άλλους,οι οποίοι υποστήριξαν τη συμμετοχή στον Α'Παγκόσμιο Πόλεμο (με το μέρος των συμμάχων).Το απόσπασμα αντλήθηκε από την εφημερίδα ΟΤΑΝ,της 9ης Μαΐου 1975.

”

"(....)Όσο για την Ελλάδα,η ύπαρξη της στρατοκρατίας δεν αφορά και δεν αφορούσε ποτέ την "υπεράσπιση της πατρίδας",αλλά την σταθεροποίηση ή επέκταση—όπου κι όποτε κρινόταν σκόπιμο—των οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων της κυρίαρχης τάξης.Ένας αιώνας διαρκούς δράσης του ελληνικού στρατού στα διάφορα εσωτερικά και εξωτερικά μέτωπα "υπεράσπισης του έθνους" το αποδεικνύει.Εισβολή στην Ουκρανία για την κατάπνιξη της Οκτωβριανής Επανάστασης,Μάιος του '36 στη Θεσσαλονίκη,Μεταξική δικτατορία,εμφύλιος πόλεμος,αποστολή στρατευμάτων στην Κορέα,χούντα του '67,Πολυτεχνείο '73,Κύπρος '74,και μιά μακρά σειρά από επεμβάσεις και πραξικοπήματα στην πολιτική ζωή της κοινωνίας,πείθουν για τον ουσιαστικό ρόλο του ελληνικού στρατού,που'ναι αφενός η επιχείρηση καταστολής,χειραγώγησης και καθυπόταξης των κοινωνικών αντιστάσεων,και αφετέρου η συμμετοχή του στα διάφορα μέτωπα επέκτασης των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων (....)"

Αντιμιλιταριστική Πρωτοβουλία Αρνητών Στράτευσης,Νοέμβριος 1990

Αναρχισμός Η Βαρβαρότητα

"Την Κυριακή ο λευκός άντρας πηγαίνει στην εκκλησία να προσευχηθεί και την Δευτέρα πηγαίνει να δουλέψει και να κατασκευάσει σφαίρες με τα ίδια χέρια με τα οποία προσευχήθηκε την Κυριακή", είπε η γερόντισσα της φυλής "Λακότα" (στο "Λευκέ άνθρωπε θα εξαφανιστεί", του Σταν Στάινερ, JACA BOOK, σελ. 193) ανάμεσα στα δάκρυα, εκφράζοντας την απογοήτευση για την φυλή με τα κουφά αυτιά, ικανά ήδη να ξεκουφαινούνται μόνο από το σφύριγμα της σφαίρας. Εξέφραζε μιά πραγματικότητα, που φαίνεται ότι προοριζόταν να ανακλαστεί στον καθρέπτη του χρόνου, να μετρήσει το μακιαβελλικό σχήμα των ιστορικών φάσεων, εξουσιασμένων από τον πρίγκηπα, διαρκές σύμβολο μιάς φθαρμένης εξουσίας που δεν γίνεται εφικτό να δύσει.

Η γερόντισσα της φυλής "Λακότα" είχε δίκιο τότε και εξακολουθεί να έχει δίκιο και σήμερα, μετά από δεκαετίες. Ο λευκός άνθρωπος, η κυρίαρχη φυλή, μέσα στη σαδομαζοχιστική του παραφορά, με πάντοτε ολοένα και μεγαλύτερη αγωνία, συνεχίζει να τελειοποιεί τις τεχνολογικές του κατασκευές για να τελειοποιήσει την καταστροφική του ικανότητα. Και προεκτείνει την ύπαρξή του σ' ένα διαρκές άγχος θανάτου, "καθαρίζοντας" την συνείδησή του με θρησκευτικές που, μέσω μιάς κενής επιστήμης του απόκρυφου, του εγγυώνται την επικρότηση των μακάβριων αποφάσεών του. Έτσι, οι αρχηγοί όλων των κρατών διασφαλίζουν την ειρήνη αλλά, πάντοτε για κρατικούς λόγους, ετοιμάζουν και κάνουν πόλεμο. Η απάτη τους, εν μέσω μαζών αποσυντεθειμένων και αποβλακωμένων, εξακολουθεί να επιτυγχάνει την συναίνεση εκείνη που απαιτείται για να τεθεί σ' εφαρμογή το σχέδιό τους. Από την άλλη, φαίνεται να γεννιέται μιά αντιπολίτευση προορισμένη, εάν πάρει σάρκα και οστά, να δημιουργήσει πολλές δυσχέρειες. Όμως για την ώρα παραμένει μόνο άποψη και βρίσκεται υπό έλεγχο.

Τα λόγια της ερυθρόδερμης γερόντισσας ξαναπροτείνουν μιά από τις βασικές θέσεις της αναρχικής αντιμιλιταριστικής στάσης. Η κατασκευή των όπλων εξυπηρετεί μόνον την χρήση τους. Η χρησιμότητά τους συμβάλλει στην διεξαγωγή του πολέμου. Και για να γίνει πόλεμος είναι απαραίτητοι οι στρατοί. Όσο θα υπάρχουν στρατοί, η προοπτική που θα έχουμε ενώπιόν μας θα είναι ο πόλεμος. Γι' αυτό η πάλη μας, η πρότασή μας, περισσότερο από το να στοχεύει σε μιά ειρήνη "γενικά", κινείται ενάντια στον μιλιταρισμό, αιτία και υποστήριξη της λογικής του πολέμου. **Η ειρήνη λοιπόν είναι μιά συνέπεια κι όχι ένα σημείο εκκίνησης ή άφιξης.** Αλλά ας τα ξεκαθαρίσουμε. (Δική μου η έμφαση. Σ.Κ.)

Σήμερα ο κόσμος ζει μιά λογική πολέμου. Η παγκόσμια πολιτική βασίζεται στις διακρατικές σχέσεις. Τα κράτη συνασπίζονται με βάση την δύναμη και διαμέσου των μηχανισμών επιβολής, υποτέλειας, ηγεμονίας και σύγκρουσης. Μεταξύ αντιμαχόμενων δυνάμεων αναζητείται σχεδόν μηχανικά μιά ισορροπία, που επιβάλεται από την σύγκρουση, τον φόβο που αυτή δημιουργεί, και την υπεροχή. Σχεδόν ποτέ οι σχέσεις μεταξύ των κρατών δεν είναι σταθερές, επειδή κάθε κράτος προσπαθεί, όταν αισθάνεται ισχυρό, να προκαλεί για εσωτερικούς λόγους, και να μην το προκαλούν όταν δεν αισθάνεται αρκετά ισχυρό για να προκαλέσει. Έτσι, τα κράτη ζουν σε μιά διαρκή προδιάθεση για πολεμική σύγκρουση και βασίζονται διαρκώς στη λειτουργία αυτής της πιθανότητας.

Θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει ότι η ειρήνη, με βάση την λογική των διακρατικών σχέσεων, είναι η σύντομη διακοπή ενός ενεργητικού πολέμου. Το εν ενεργεία στοιχείο σ' αυτήν την περίπτωση είναι ο πόλεμος, γιατί λειτουργεί με βάση τα αίτια που είναι οργανωμένο το κράτος κι όχι προς όφελος της ειρήνης. Η "δυναμική πολιτική" μπορεί να περιγραφεί κάπως έτσι: πόλεμος, σαν ένας τρόπος αντιμετώπισης και "άρσης" των συγκρούσεων· απουσία ενεργητικού πολέμου, σαν μιά περίοδος προετοιμασίας για ενεργητικό πόλεμο. (Δική μου η έμφαση. Σ.Κ.)

Και η ειρήνη; Η ειρήνη είναι μιά δίχως περιεχόμενο λέξη σ' αυτόν τον κόσμο. Δεν υπάρχει, όπως είδαμε παραπάνω, παρά μόνο ως απουσία ένοπλης σύγκρουσης. Σήμερα δεν πρέπει να μιλάμε τόσο για ειρήνη, όσο για απουσία πολέμου, για προετοιμασία πολέμου. Δεν είναι δυνατόν να πετύχουμε την πραγματική ειρήνη αν διαχωρίζουμε την λογική από το αποτέλεσμα—θα έλεγα, από το ίδιο το "αξίωμα"—του κράτους.

Αλλά σε εμάς δεν αρκεί αυτή η ειρήνη. Γιατί περισσότερο από την απουσία πολέμου, θέλουμε και την μη προετοιμασία για πόλεμο. Η ειρήνη σήμερα είναι ανίκανη να μας προφυλάξει από τον πόλεμο. Ο βασικός στόχος των αναρχικών είναι η αποφυγή του πολέμου. Έτσι, δεν λέμε τόσο ότι είμαστε "υπέρ της ειρήνης" αλλά "κατά του πολέμου", και κατευθύνουμε τις ενέργειές μας και τους αγώνες μας στην καταπολέμηση των θεμελίων που επιτρέπουν την διαιώνιση της πολεμικής διάρθρωσης.

Μετά την Χιροσίμα και το Ναγκασάκι

Το κράτος είναι ένα γραφειοκρατικό κατασκεύασμα των εξουσιαστικών θεσμών. Όπως

και κάθε θεσμός τέτοιου είδους, διασφαλίζει την κυριαρχία διαμέσου της δύναμης και επιβάλλεται δια της βίας. Δεν επιτρέπει καμιά διαφοροποίηση που να μην την έχει υπό τον έλεγχό του, γιαυτό και αποδέχεται μόνο την αντιπολίτευση εκείνη που δεν το αμφισβητεί.

Ο στρατός είναι ο θεσμός εκείνος, πάνω στον οποίο βασίζεται η εξουσιαστική ικανότητα του κράτους, που μαζί με τις αστυνομίες, τα δικαστήρια, τις φυλακές, εξασφαλίζει την ύπαρξη της καθεστηκυίας τάξης και την καταστολή κάθε μορφής εξέγερσης ή αποδοκιμασίας. Η επιβίωσή του βασίζεται στην καταστολή, διότι δεν θα μπορούσε να επιβληθεί με άλλο τρόπο.

Μιά συνέπεια της ύπαρξης του στρατού είναι η συνεχής αναζήτηση καταστροφικών μέσων όλο και πιο απάνθρωπων και ισχυρών. Η τελειοποίηση και η κατασκευή όπλων διαρκώς πιο ισχυρών είναι μιά αναμφισβήτητη ανάγκη για κάθε στρατό που θέλει να κατέχει επαξίως το όνομα αυτό. Στις μέρες μας ο милитаристικός τομέας είναι ο πιο προοδευμένος στον κόσμο της τεχνολογίας. Μιά τεράστια ποσότητα κεφαλαίων επενδύεται καθημερινά στην αποκαλούμενη τεχνολογική έρευνα και στην κατασκευή όπλων. Η ικανότητα να σκορπουν τον θάνατο με την βοήθεια της αποτελεσματικότητας των πολεμικών τους μηχανισμών είναι χωρίς άλλο ένας βασικός όρος για την ιεραρχική κατάταξη των κρατών.

Ο στρατός διατηρεί έτσι την μοναδική ουσιαστική του λειτουργία: την ικανότητα να σκορπά τον θάνατο, να εκμηδενίζει. Είναι ένας τρομοκρατικός μηχανισμός, που ως στόχο του έχει τον εκβιασμό και τον εκφοβισμό οποιουδήποτε θα τολμούσε να εκφράσει την διαφωνία του με τις επιλογές των δυνάμεων της εξουσίας.

Κράτος και милитаризм—δεν μπορεί να νοηθεί και να οργανωθεί το ένα δίχως την ύπαρξη του άλλου. Και τα δύο βασίζονται στην αναγκαιότητα του πολέμου, ιδωμένου τόσο με την έννοια του ενεργητικού, όσο και με την έννοια των διαρκών προετοιμασιών γι' αυτόν στις λεγόμενες περιόδους ειρήνης. Ο στρατός και το κράτος δεν μπορούν να ιδωθούν ανεξάρτητα από την πραγματικότητα του πολέμου. Τα διεθνή γεγονότα επιβεβαιώνουν ότι αυτό που λέμε είναι αληθινό.

Σήμερα το πρόβλημα του πολέμου έχει κάνει ένα αρνητικής ποιότητας άλμα. Δεν τίθεται πλέον ως απλή στιγμή θανάτου και καταστροφής σε περίοδο πολέμου. Τώρα μιλάνε για ολικό αφανισμό. Από την στιγμή που βομβαρδίστηκε η Χιροσίμα και το Ναγκασάκι με ατομικά όπλα, ο κόσμος μπήκε σε μιά νέα πολεμική φάση, αυτή της ολικής καταστροφής της γης. Και οι βόμβες σήμερα στα χέρια των κρατών, που κυριαρχούν στο παγκόσμιο στερέωμα, είναι χιλιάδες φορές πιο ισχυρές από τις τότε ατομικές βόμβες. Η "εν δυνάμει" καταστροφική δυνατότητα στον κόσμο, μόνο στα ατομικά όπλα, είναι σε βαθμό τόσο υψηλό, ώστε μπορεί να καταστρέψει δεκάδες φορές ολόκληρο τον πλανήτη. Το πρόβλημα λοιπόν που τίθεται είναι εκείνο της ολικής καταστροφής.

Μιλитарισμός: Λογική Θανάτου

Οι πολιτικές ισορροπίες που επιτρέπουν στις (δύο) υπερδυνάμεις (ΗΠΑ-ΕΣΣΔ) να μην συγκρουστούν, είναι πολύ ασταθείς και πρόσκαιρες. Όλο και πιο συχνά κρούεται ο κώδωνας του κινδύνου, που θέτει υπό συζήτηση την σταθερότητα αυτών των ισορροπιών. Η ίδια η λογική πάνω στην οποία αυτές οι ισορροπίες στηρίζονται, εδράζεται περισσότερο στην σύγκρουση παρά στην συμφωνία.

Οι υπερδυνάμεις χωρίζουν περιοχές επιρροής, ζώνες σημαντικής στρατηγικής σημασίας και προσπαθούν να ελέγξουν περιοχές που εξασφαλίζουν την παγκόσμια ηγεμονία. Αυτή η κατάσταση δεν είναι καθόλου σταθερή και τείνει διαρκώς να μεταβάλλεται, δημιουργώντας συνεχείς κινδύνους ολομέτωπης σύγκρουσης των (δύο) υπερδυνάμεων. Γι' αυτό, σε πάρα πολλά μέρη του κόσμου διατηρούνται διάφορες εστίες πολέμου, στις οποίες οι (δύο) υπερδυνάμεις αναμετρίονται και προσπαθούν να επεκτείνουν τις δικές τους ζώνες επιρροής.

Η παγκόσμια πολιτική κυριαρχείται τώρα από την λογική των κρατών. Στηρίζεται πάνω σε μιά επινόηση στρατιωτικής αντιπαράθεσης—σύγκρουσης. Ο милитаризм, από την ίδια την φύση του, σημαίνει λογική του θανάτου. Ο κόσμος, στηριγμένος στην εξουσία των κρατών, βαδίζει λοιπόν στην καταστροφή; Κανείς δεν είναι σε θέση να εκφράσει προφητικές πιστευτές. Σίγουρα η ολοκληρωτική καταστροφή είναι ένα από τα πιο πιθανά ενδεχόμενα, εάν συνεχιστεί η διαιώνιση της λογικής του κράτους. Έτσι λοιπόν, αν συμβεί μιά παγκόσμια καταστροφή, όπως προϋποθέτει η μαζική παρουσία πυραύλων με Ατομικές κεφαλές, το μέλλον δεν διαγράφεται ρόδινο.

Εκεί που τα κράτη δεν καταφέρνουν να πετύχουν την συναίνεση διαμέσου λιγότερο ή περισσότερο ήπιων μορφών κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, βασιλεύει ακόμα ακαταμάχητη η αστυνομική και στρατιωτική τρομοκρατία, υποστηριζόμενη πολιτικά από ολοκληρωτικές και ανηλεείς ολιγαρχίες. Η γενοκτονία, η δολοφονία, τα βασανιστήρια, είναι τα κατεξοχήν μέσα

των καθεστηκυίων αρχών εκεί όπου η πείνα και η αθλιότητα δημιουργούν την απόγνωση και προκαλούν την εξέγερση.

Ένας νέος ρεαλισμός προτείνεται. Είναι ο ρεαλισμός της Ουτοπίας. Γιατί ο παλιός πολιτικός ρεαλισμός, που θέλει να κινείται στο εσωτερικό των εν λειτουργία μηχανισμών, έχει δείξει όλη του την ανικανότητα να τροποποιήσει την κατάσταση των πραγμάτων όπως έχουν σήμερα. Το πραγματικό του πρόσωπο γίνεται όλο και πιο φανερό: Είναι το πρόσωπο της συνεννοχής-συνεργείας. Η εμπειρία έδειξε εκ των πραγμάτων ότι ο θεσμικός ρεφορμισμός απέτυχε οικτρά. Η πρόταση του Αντρέα Κόστα "να μπούμε στο κοινοβούλιο για να το καταστρέψουμε", μετά από έναν αιώνα κοινοβουλευτικών περιπετειών, έδειξε την ολοκληρωτική της αποτυχία, γιατί το κοινοβούλιο κατέστρεψε την παλιά πρόταση του σοσιαλιστικού κόμματος, εκείνη που ήταν ειλικρινά σοσιαλιστική. (....)

Τα γεγονότα δείχνουν ότι ο μόνος πιθανός ρεαλισμός για να πραγματοποιήσουμε μία κοινωνία πραγματικά διαφορετική, ανθρώπινη, βασισμένη στην ελευθερία και στον σεβασμό των ατόμων, βρίσκεται έξω από τους θεσμούς. **Το κράτος δεν αλλάζει γιατί αυτό το ίδιο είναι σε θέση ν' αλλάξει όποιον τολμήσει να το μεταρρυθμίσει.** Το κράτος είναι ένα ενεργητικό μέσο για να εφαρμόζεται η εξουσία και δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την εξαφάνισή της. (Δική μου η έμφαση. Σ.Κ.)

Ούτε ο στρατός μπορεί να χρησιμοποιηθεί, διότι είναι ένας θεσμός εκτελεστικός, φτιαγμένος για να εκμηδενίζει και να καταστρέφει, για να προετοιμάζει τον θάνατο. Αν θέλουμε να οργανώσουμε τη ζωή, πρέπει απαραίτητως να εξαφανίσουμε τα μέσα που προετοιμάζουν τον θάνατο, για τον οποίο είναι απαραίτητα τα όπλα και οι στρατοί.

Ο μοναδικός πιθανός ρεαλισμός για να βγούμε από το αδιέξοδο του αφανισμού και του στρατιωτικού-αστυνομικού τρόμου, είναι αυτός της Ουτοπίας, που προϋποθέτει μία κοινωνία δίχως κράτος, στρατούς, αστυνομίες, φυλακές και δικαστήρια. Όσο ακολουθούμε τον ρεαλισμό τους, θα μας χαρίζουν θάνατο, αθλιότητα και φυλακή.

Ας αρνηθούμε λοιπόν να συμμετέχουμε και να είμαστε συνένοχοι. Όποιος είναι εναντίον του πολέμου, πρέπει να αναγνωρίσει την μοναδική πιθανή πρακτική—την άρνηση του милитарισμού με οποιαδήποτε μορφή κι αν εκφράζεται αυτός. Πρέπει να αρνηθούμε να πολεμήσουμε, να βάλουμε τις στολές τους, να κατασκευάζουμε όπλα γι' αυτούς. Πρέπει να σαμποτάρουμε ενεργητικά το σχέδιό τους για αφανισμό, να λιποτακτούμε, να απέχουμε.

Οι σύντροφοι που αρνούνται τον συμβιβασμό της πολιτικής θητείας και πληρώνουν την επιλογή τους με φυλακή, είναι ένα συγκεκριμένο παράδειγμα δράσης και προπαγάνδας αντιμιλιταριστικής και αντιπολεμικής, που πρέπει να προταθεί.

Δεν υπάρχουν στρατοί ειρήνης. (....)

(....) Ειρήνη σημαίνει STATUS QUO, δηλαδή προετοιμασία για πόλεμο και στρατιωτική κατάληψη της περιφέρειας.

Αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι, να αρνηθούμε αυτό καθεαυτό το "αξίωμα" του στρατού.

Ο μοναδικός πιθανός ρεαλισμός είναι αυτός της Ουτοπίας, γιατί η Ουτοπία του παλιού πολιτικού ρεαλισμού, πάνω στον οποίο βασίζεται ο κόσμος, κινδυνεύει να μας ρίξει στον αφανισμό ή σε μία κοινωνία ολοκληρωτικά γκρίζα και μολύβδινη, που θα μοιάζει με ένα τεράστιο υπαρξιακό νεκροταφείο.

ANDREA PAPI

(Πηγή: το Ιταλικό περιοδικό RIVISTA ANARCHICA. Στα ελληνικά, πρωτοδημοσιεύτηκε στο περιοδικό Η ΑΡΕΝΑ, τεύχος 3, Απρίλιος 1984.)

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μου στην διεύθυνση:

T.Θ. 76148

T.K. 17110

ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ - ΑΘΗΝΑ